

Στὸν παρισιάνικο «Χρόνος», 27 τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου, ὁ κ. E. Pottier, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου καὶ καθηγητὴς στὸ Λυύτρο, ἔτσι κρίνει τὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ Ψυχάρη «Ζωὴ καὶ ἀγάπη στὴ μοναξιά».

«Ο κ. Ψυχάρης ξανάκαμε τὸ «Ρομπινσώνα».

Στὸν ὑπερόλογο τοῦ ἔργου τοῦ ξηγαίει τὴν ἀφορμὴ τοῦ τοῦ γέννησε τέτοια ἰδέα. Ὁ ἥρωας τοῦ de Foë δὲν εἶναι τῆς μοναξιάς. Εἶν' ἓνας πολιτισμένος ἀνθρώπος, ποῦ, μεταφερόμενος σ' ἓνα ἐρημονησί, φυλάει ὄλες τοῦ τί; συνήθειες τῆς πρίν, στοχασμούς, γλώσσα, δουλειές. Μὰ τέτοιο πράγμα, καὶ ἀπὸ τῆς φυτικῆς καὶ ἀπὸ τῆς ψυχολογικῆς τοῦ ὄφει, εἶναι κάτι ἀδύνατον. Ὁ Ψυχάρης θέλει νὰ δείξῃ τί γίνεται ἓνας ἀνθρώπος ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους, ξαναγυρίζοντας στὴν ἔγρια κατάστασι.

Τὸ ἔργο ἔχει φιλοσοφικὸ νόημα, καὶ γιγίζει μεγάλου κοινωνικὰ ζητήματα. Μὰ ὁ συγγραφεὺς μένει πάντα μυθιστοριογράφος, καὶ τὸ βιβλίο τοῦ ζωγραφικοῦ καὶ διασκεδαστικοῦ, καμωμένο καθὼς εἶναι γιὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν. Τόγχα στὴ δημοτικὴ γλώσσα ποῦ εἶναι ἀφωτισμένος τῆς ὑπερασπιστῆς καὶ ξετυλιχτῆς, δείχνοντας, μὲ τὸ δικό του παραδειγμα, πῶς ὁ πεζὺς αὐτοῦ λόγος, στὰ χεῖρα ἐπιτηδεύου ἔργατῃ ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα μιᾶς γλώσσας παραστατικῆς καὶ μετ' οὐσίας.

Στὸ τελευταῖον τῆς φύλλο, τοῦ Δεκεμβρίου, ἡ «Ζωγαριὰ» (Vjessy) τῆς Μόσχας μιλοῦντας γιὰ ξένα περιοδικὰ γράφει καὶ γιὰ τὸ «Νουμάς» τὴν ἐκδόσιν:

Νουμάς. — Φημερίδα φιλολογικὴ ποῦ βγαίνει καθε βδομάδα στὴν Ἀθήνα. Ὁ «Νουμάς» εἶναι τὸ ἔργο τῶν ὁπαδῶν τῆς δημοτικῆς γλώσσας, ἐκείνων δηλ. ποὺ γράφουν τὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ, γιατί εἶναι αὐτὴ ἡ γλώσσα ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τοῦ εἶναι ὁ Γιάννης Ψυχάρης — ὁ ἐρημὸς σ' αὐτὴ τὴν κίνησιν πρὸς τὴ δημοτικὴ, γλωσσολόγος καὶ καθηγητὴς στὸ Παρίσι στὴ Σχολὴ τῶν ζωντανῶν γλωσσῶν τῆς Ἀνατολῆς. ὁ Δ. Πάλλης — ποῦ μετὰ φρασεὶ στὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ προκάλεσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, μὲ τὴ μεταφράσιν του μεγάλης ταρχίς στὴν Ἀθήνα — ὁ Κ. Παλαμάς καὶ ἄλλοι.

Στὰ τελευταῖα τοῦ φύλλο ὁ «Νουμάς» δημοσιεύει μιὰ σειρά γράμματα καὶ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἔργα ἀνέκδοτα τοῦ νέου ποιητῆ καὶ δραματογράφου Γιάννη Καμπύση, ποὺ πολλὰ μπορούσε κανεὶς νὰ περιμένει ἀπ' αὐτόν, ἂν δὲν πέθαινε τόσο νέος. Σὲ κάποιον ἀπ' αὐτὰ τὰ γράμματα ὁ Καμπύσης γράφοντας στὸ γερμανὸ καθηγητὴ Κ. Ντίεντριχ μᾶς φανερώνει σὲ μιὰν εἰκόνα ζωηρὴ καὶ ἀληθινὴ τὸ ὄραμα ποῦ παιζέται μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ρωμιοῦ τῆς ἐποχῆς μας, ποῦ μὲς τίναζε τὸ ζυγὸ σκληρῆς αἰώνων, ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτὴ στιγμὴ οἱ συμπατριῶτες τοῦ, σωθιστῆς καὶ ψευτοπατριῶτες, καθὼς καὶ μερικὸι ὑποχρεωτικοὶ εὐρωπαιοὶ, πολεμοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν κοιμήθουν τὴν ψυχὴν του, νὰ τὴ ρήξουν σὲ ὕπνο πνευματικῆς ἀκαμωσιᾶς μὲ γλυκοκυνουρισματα γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῶν προγόνων του, κάθε στιγμὴ θυμίζοντας του ὅτι δὲν εἶναι μοναχὰ ρωμιός, παιδί ἐνός ἔθνους νέου ποῦ τώρα μπαίνει στὴ ζωὴ, ἀλλὰ ὅτι πρὸ πάντων εἶναι τῶν παλιῶν Ἑλλήνων ὁ ἀπόγονος».

— Ἀπὸ ποῦ πῆρε τὴν ὁμορφίαν τοῦ ἡ κυρίως Λεβαντινολογίου ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ἢ ἀπὸ τὴ μητέρα τῆς;

— Ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς... Εἶναι φαρμακοποιός.

Μέσῃ σ' ἓνα βαγόνι ἓνας ταξιδιώτης, βγάζοντας ἓνα ὠραῖο ποῦρο ἀπὸ τὴ τσιγαροθήκη του, ρωτᾷ τὸ γείτονά του.

— Καπνίζετε;

Ὁ γείτονας δὶχως νὰ χάσῃ καιρό.

— Καπνίζω, μάχιστα.

— Τότε δὲ θὰ σὰς πειράξῃ τὸ κάπνισμά μου, λέει ὁ πρῶτος, καὶ ἀνάβει τὸ ποῦρο του.

Ο ΣΤΑΒΡΟΣ

Ἀδάμ καὶ Ἔβα, σὰν τοὺς ἐδιώξ' ὁ Θεὸς ἀπ' τὸν Παράδεισον, δὲν εἶχαν μῆτε ρούχα καὶ μπαγούλα, μῆτε ἐπιπλα, μῆτε χαρῶνα νὰ μετακομίσουν. Μὰ ἡ Ἔβα, ἡ παμπόνηρη, ἐσκέφτηκε καὶ τοῦ πε τοῦ Ἀδάμ:

— Ἔ! ἀντρα, δὲ σοῦ φαίνεται, ποῦ θάτανε καλὰ, νὰ κόψωμ' ἓνα δῦο κλαδιὰ ἀπ' τῆς Γνώσης τὸ δέντρο, καὶ νὰ τὰ φυτέψωμ' ὅπου πᾶμε;

— Ἔβα! Ἔβα! εἶπεν ὁ Ἀδάμ, μὴν εἶσαι πεισματάρη. Ὁ Θεὸς μᾶς καταρξάστηκε γιὰ τὴν ἀγγέλας χωρὶς τὴ θέλησιν του. Θες νὰ βροῦμε πάλι τὸ μπελιὰ μας;

— Ὁ Θεὸς μᾶς εἶπε νὰ μὴ φάμε τὸν καρπὸ τοῦ γὰ νὰ νὰ μὴ γνωρίσωμε τί εἶναι. Τώρα πῶς τὸν φάμε...

— Μὰ τί θὰ καταλαβεῖς;

— Νά! ἡ περιέργεια... νὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ. Εἶδες τί γλυκὸς ποῦ εἶταν ὁ καρπὸς τοῦ; Ἔλα! κἄμε τὸ χατίρι μου...

— Ἀναθεμὰ τῶν! εἶπεν ὁ Ἀδάμ, γιὰ περιέργεια.

Μ' ἀκούσαντε τὴν Ἔβα καὶ κρυφὰ κρυφὰ ἐπῆγανε στο δέντρο, κόβανε καθ' ἓνα; τοὺς ἓνα κλαδιὰ καὶ φύγανε.

Ποῦ πῆγαιναν καὶ ἄφτοι δὲ ξέρανε.

Τραβῆξαν κάμπους καὶ ἐρημιές, περάσανε λαγκαθὰ καὶ ποτάμια, ὅταν ἀξαφνὰ παρουσιάστηκε μπροστά τοὺς ἓνα ἀψηλότατο βουνὸ καὶ κάποιος ποῦ τοὺς ἔμοιαζε μὰ πῶς μεγάλος ἀπ' ἄφτους.

Ὁ γέρος ἐβαστούσαν ἓνα βράχο καὶ μὲ κόπο καὶ ἀγῶνα τὸν ἀνέβαζαν ἀπάνω στὸ βουνό. Μὰ ὅταν ἔφτανε στὴν κορυφὴν του, τοῦ φεγγεν ὁ βράχος καὶ κατακυλούσε κάτω. Πάλι τὸν ἀνέβαζε καὶ πάλι τοῦ φεγγεν.

Ἡ Ἔβα τῆς ἐφάνηκεν ἀστεῖο. Ἐπλησίασε καὶ ἀρώτησε:

— Τί κάμνεις, μπάρμπα, ἀφτοῦ πέρα;

— Ἀφες με, κυρά μου, τῆς ἀπάντησεν ὁ γέρος καὶ ἄμε στὸ καλὸ. Ἐγὼ μ' ὁ Σίσυφος ὁ ἔλακουστός ποῦ ζήτησα νὰ μάθω τὸ Θεὸ τὰ μυστικὰ καὶ μὲ θαλὰν γιὰ τιμωρία μου, μέρα καὶ νύχτα, ν' ἀνέβῃς ἀπὸ τὸ βράχο καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὸ καταρθῶν...

— Τάκουσε, γυναῖκα; εἶπεν ὁ Ἀδάμ.

— Ἀφτὸς εἶναι ξαμωραμένος, τοῦ ἀπάντησεν ἡ Ἔβα.

Καὶ τραβῆξαν τὸ δρόμο τοὺς.

Σὲ λίγο παραπέρα ἀπαντήσανε μιὰ λίμνη. Μιὰ μεγάλη λίμνη μὲ μεγάλα δέντρα γύρω γύρω φουντωμένα ἀπὸ φρούτα ὄριμα καὶ κάποιον πάλι ποῦ τοὺς ἔμοιαζε, μὰ πῶς μεγάλον ἀπ' ἄφτους.

Ὁ γέρος ποῦ καθοῦνταν στὴν ἀκρολημνιά ἐψήλωνε νὰ κόψῃ τοὺς καρποὺς καὶ φεύγαν τὰ κλαδιὰ. Γυρνοῦσεν, ἐσκυβε νὰ πιῇ νερὸ καὶ ἡ λίμνη ἐτραβοῦνταν ὡχονοῦς.

— Περὶεργο! εἶπεν ἡ Ἔβα. Τί νὰ κάνῃ ἐκεῖ πέρ' ἀφτός;

Καὶ τὸν πλησίασε καὶ ἀρώτησε.

— Ἐγὼ μ' ὁ Τάνταλος ὁ φημισμένος, τῆς ἀπάντησε, ποῦ ζήτησα νὰ μάθω τὸ Θεὸ τὰ μυστικὰ καὶ μὲ θαλὰν ἐδῶ γιὰ τιμωρία μέρα νύχτα,

νὰ πεινάω, νὰ χῶ θροφὴ μπροστὰ μου καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ φάω. νὰ διψῶ, νὰ χῶ νερὸ μπροστὰ μου καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ πιῶ.

— Τάκουσε Ἔβα; εἶπεν ὁ Ἀδάμ.

— Ἀφτὸς εἶναι λωλὸς, ἀπάντησεν ἐκείνη.

Καὶ τραβῆξαν τὸ δρόμο τοὺς.

Δὲν πῆγαν μακριὰ καὶ νὰ σοῦ ἓνας βράχος καὶ μιὰ θάλασσα καὶ κάποιος πάλι ποῦ τοὺς ἔμοιαζε, μὰ πῶς μεγάλος ἀπ' ἄφτους, στὸ βράχο καρφωμένος. Κ' ἓνας γιοῦπας φοβερός ποῦ τοῦ τρωγε τὸ καμημένον τὸ σικὸτι του.

Ἡ Ἔβα κατατρώμαζε.

— Νὰ φύγωμ' ἀπὸ δῶ. Ἀδάμ, ἐφώναζε.

Μὰ ὁ Ἀδάμ ἐψυχοπόνεσε στοῦ καρφωμένου τὸ μαρτύριο.

— Ποιὸς εἶσαι; τὸν ἀρώτησε.

— Ἐγὼ μ' ὁ Προμηθεὺς ὁ περιφνητός ποῦ πῆρα τὴ φωτιὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ με καταδικάσαν οἱ Θεοὶ νὰ τιμωροῦμαι καρφωμένος δῶ στὸ βράχο ζωντανός.

Νὰ σὲ γλυτώσω, εἶπεν ὁ Ἀδάμ.

— Τοῦ κάκου θὰ κοπιᾷσεις. Δὲ μπορεῖς νὰ κάμῃς τίποτα γιὰτ' εἶναι τῶ Θεῶ τὸ θέλημα. Καὶ σὺ ποιὸς εἶσαι; Ποῦ πηγαίνεις;

— Εἶμαι ξοριστός. Παράκουσα καὶ ἐγὼ στὸν κύριό μου καὶ γιὰ τιμωρία μὲ διώξ' ἀπ' τὸ παρθεῖόν μου.

— Μικρὸ κηκό. Κι ἀφτὰ τὰ ξύλα, τ' εἶναι ποῦ σηκώνετε;

Ἡ Ἔβα ἐπλησίασε.

— Μὴν πεις, εἶπε κρυφὰ στ' Ἀδάμ τ' ἀφτί.

— Γιατί νὰ μὴν τοῦ ποῦμε, βρε γυναῖκα, νὰ μᾶς συμβουλίσει; εἶπεν ὁ Ἀδάμ.

— Δὲ βλέπεις; τοῦ ἀπάντησεν ἐκείνη, ποῦναι ἓνας βλάκας.

Καὶ τὸν πῆρεν ἀπ' τὸ χεῖρ καὶ τραβῆξαν τὸ δρόμο τοὺς.

Μὰ ὁ Ἀδάμ εἶταν συλλογισμένος.

— Δὲ μοῦ λές γυναῖκα, εἶπε, τ' εἶν' ἀφτοὶ ποῦ εἶδαμε; Γιὰ ποιοὺς Θεοὺς μιλοῦσαν; Ἐγὼ καὶ ἄλλους ἀπὸ τὸ δικό μας;

— Ποιὸς τὸ ξέρει, ἀντρα μου, ἀπάντησεν ἡ Ἔβα. Ὁ Θεὸς μᾶς δὲν μᾶς εἶπε τίποτα γι' ἀφτὰ. Μᾶς ἔκαμε σὰν ζῶα. Ἄν δὲν εἶταν ὁ ὄρεϊς νὰ μᾶς πεῖ νὰ φάμε τὸν καρπὸ τοῦ δέντρο, δὲ θὰ ξέραμεν ἀκόμα τίποτα. Τὸ βλέπεις ποῦχα δίκην νὰ σοῦ λέγω κάτι τρέχει; Ποιὸς τὸ ξέρ' ἀκόμα τί θὰ δοῦν τὰ μάτια μας!

— Καλύτερα νὰ μὴν τὰ ξέραμε. Γιὰ νὰ ζητοῦν νὰ μάθουν τὰ πολλὰ, τὰ εἶδες τὰ μαρτύριά τοὺς. Ποιὸς τὸ ξέρει ποιά μαρτύρια μᾶς περιμένουνε καὶ ἐμᾶς! Ἐλεῖνο ποῦ σοῦ λέω, ἀκουσέ με, νὰ πετάξουμε ἀφτὰ τὰ ξύλα καὶ νὰ πᾶμε κάπου νὰ καταθίσουμε.

— Μὴν εἶσαι ἀγαθούλιακας! τοῦ πεν ἡ Ἔβα μὲ θυμό. Ὅταν δὲ ξέρεις τί σοῦ γίνεται, σὲ τί σοῦ χρησιμέει ἡ ζωὴ;

Καὶ τραβῆξαν μπροστὰ καὶ πάλι.

Τί νὰ πρωτοδοῦνε; Ὅλο νέα πράγματα. Καὶ πᾶμε παραπέρα, πᾶμε καὶ ὡς ἐκεῖ, ἐννέα μῆνες περπατήσανε, μὲ τὰ κλαδιὰ στὸν ὄμο. Ὡς ποῦ ξερ-

θήκανε και τὰ κλαδιά, κούραστηκε κ' ἡ Έδα κ' εἶπε τοῦ Ἀδάμ :

— Ἀδάμ ! Αἰστάνομαι μεσ' τὴν κοιλιά μου πόνους· ἄς καθίσωμεν ἐδῶ.

Ποῦ νὰ φυτέψουν πιά κλαδιά ; Ἦταν ξερά. Τὰ στέσαν τὸ νὰ πάνω στ' ἄλλο, τὸν ΣΤΑΒΡΟ καὶ κάτσανε.

— Τι νὰ ν' ἐδῶ ; ἀρώτησε περίεργη ἡ Έδα.

Μιά φωνὴ ἀκούστηκε σὺν νὰρχουνταν ψηλὰ ἀφ' τὸν οὐρανόν.

— Ὁ Γολγοθῆς !

Ἐκείνη τὴ βραδιά γεννήθηκεν ὁ Κἄιν.

Πόλη, Δεκεμβρίου τοῦ 1905.

ΣΑΧΑΡΙΑΣ ΦΥΤΙΑΝΗΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΕΛΕΞΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ !

Φίλατε Νουμά,

Τοῖς εἶδαμε μὲ τὸ πλῆθος στὸ χέρι τὸν κκ-θῆνα, νὰ στέκονται μπρὶς στὴν πόρτα τῆς μεγάλης Βρετανίας καὶ νὰ ζητοῦν τὸ μπουναμά τους, οἱ κκῆμοροι οἱ ἀστυφύλακες ! Ὁ φίλος μου ἐδάκρυσε ἀπὸ τὸ καλὸ ποῦ τοῦκαμε νὰ βλέπῃ δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ μάλιστα στρατιωτικούς νὰ στέ-κονται σὰ ζητιάνοι καὶ νὰ ζητοῦν ἑλεημοσύνη γιὰ τὴν καλὴ χρονιά. Ἐδάκρυσε νοιώθοντας μέσα του νὰ γκρεμίζεται κ' ἕνας τοῖχος τοῦ πύργου τῆς ἀξιοπρέπειας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ἡ ζωὴ του εἶναι μιὰ ἀδιάκοπη ἐκπύρωση καθήκοντος. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξω ἐγὼ πέ-ρασα τὸ χέρι μου στὸ λαϊκὸ του καὶ τοῦεἰπα : Δὲ σε παρεξηγῶ. Δὲν ἐμπήκαε μέσα στὴν ἔθνηκὴ λυκο-φυληκὴ ἀκόμα κι ἔχεις δίκιο νὰ μιλάς γιὰ ἀξιοπρέ-πεια καὶ ἀνεξαρτησία. Μά' ἴσα—ἴσα σ' αὐτὸ εἴσουν τυχερός. Ἦτσι μπορεῖς ἀπὸ τώρα νὰ συντρέξεις καὶ σὺ μὲ τὸ αἶσθημά σου τὸ πρακτικὸ σ' ἕναν ἀγῶνα ποῦ ἐδῶ καὶ λίγο ξηνοίχτηκε πιά στὰ γερά, νὰ συν-τρέξεις νὰ γεννηθοῦνε οἱ καινούριες ἀξιοπρέπειες καὶ ἀνεξαρτησίες. Ἐχε πάντα σὺ τοῦ σου ἕνα στίχο τοῦ Παλαμά καὶ δὲ θὰ χάσεις.

«Παραστρατίστε, ἀκούστε με λαοί, κι ἀλλάχτε [δρόμο

Μὰ ὁ φίλος μου δὲ μπορούσε ἀκόμα νὰ ξεχάσῃ τὴ θλιβερὴ ζουγραφιά τῶν δημοσίων ζητιάνων.

Ἀπελάτης

Ο ΜΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝ

Φίλε Νουμά,

Κατέβαινα μιὰ-μιὰ τὶς σκάλες τῆς βιβλιοθήκης, ρίχνοντας τὸ μάτι μου μὲ κάπιο μένος ἐνὸς καινούργιου ἀνθρώπου ἐν-ἑνερὸν στὴν Ἀκρόπολη, ποῦ μοῦ κόβει τὸ μακρινὸ κύταγμα τοῦ ἀτέλειτου οὐρανοῦ τῆς ζωῆς.

Πίσω μου ἔρχονταν δύο—τρὶς μαθητῆδες γυμνά-σίου ποῦ καθὼς φαίνεται τὰ κκῆμοροι διαβάσανε τὰ πατριωτικὰ ἄρθρα τῶν λογοπατριωτῶν.

Κι' ἐλέγανε :

— Βρε τί τὰ θέλετε—ἐγὼ νὰ σὲς πῶ τὴ γνώμη μου ; Ὁ μόνος Ἕλληνας τὸν ὁποῖον βλέπω ἐθνικῶς εἶναι ὁ Καζαζής !

Οἱ ἄλλοι δύο ἀποκριθῆκανε :

— Ἄρρε, κῆναι ἐν ἑνὶ νὰ τ' ἀρνηθῇ ! Ὅτι εἶ ὁ κκῆμορος τῆς γειτονίας μου !

Ἡ ἄδικη συνζήτησις τῶν δασυκαλοφρεμένων ἀφτῶν νεορωμηνῶν ἂν κρίνω ἀπὸ τὸν τόνο ποῦ εἶχαν δώσει θὰ βιάταξε, ἀλοιμόνα ! ἀκόμα ὡς στὸν καφενέ, ὅπου ὁκ τὴν παρατήσανε γιὰ νὰ πιάσουνε τὸ τάβλι.

Πίστεφέ με, πῶς αἰστανθήκα τὴν πιὸ πικρὸ πόνο τῆς ζωῆς μου, σὺν εἶδα κ' ἔκρουσα τοὺς πολῖτες ποῦ θ' ἀποτελέσουνε τὴν ἀδριανὴ πολιτεία, νὰ χώνονται ἀλάκροι μέσα στὰ μπουγαδοκάρνα τῆς πατριωτικῆς λογοποιίας καὶ νὰ ξεγελοῦνται νομιζόντες πῶς εἶσι τους εἶνε κ' Ἕλληνες !

Μὲ τὸν κ. Καζαζή τίποτα δὲν ἔχω. Μὰ σιχαί-νομαι τὰ λόγια του καὶ τὶς ἀμαξῆδινες ὑποδοχὲς του.

Σιχαίνουμαι τὰ λόγια του κ' ὄχι ἀρτόνε, γιὰτὶ ἀφτὸς μπορεῖ καὶ κατὶ νὰ κῶναι ἐπὶ τέλους, μὰ μὲ τὰ λόγια του τὰ ψέφτικα καὶ Παρθενώνικα κῶναι στὸν τόπο τὸ μεγαλύτερο κκῶ ποῦ δὲ σκέρτηκε, τὸ κκῶ νὰ βρίσκουνε θέμα καὶ ν' ἀεροκοπανῶνε τὰ κκῆμένα τὰ παιδιὰ—τὰ παιδιὰ, οἱ ἐλπίδες μας.

Κορυδαλένιος

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα μας πᾶσιδουλα βιβλία :

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη».

Τοῦ Πάλλου «Ἡλῖος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ Φωτιάδη τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγνώρισις».

Τοῦ Ἑδδαλιώτη «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης καὶ Μαζώχτρα, Βρουκλακας κλπ.»

Τοῦ Φιλάντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμιοτικῆς γλώσσας (μέρ. Α').

Τοῦ Ἀδύγου «Ἀδάνης καὶ Κλῆν» (χαρτοδε-μένο) μεταφρ. Πλ. Βουτιερῆδη

Τοῦ Σοφοκλῆ «Ἰλκς. Μετάφρ. Κητίμου Σι-δερη

Τοῦ Κ. Μασαγιάννη «Μοταίς» (Διγῆματα 50 λεπτά).

Ἡ ΛΙΛΙΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη δρ. 3 καὶ φρ. χρ. 3 στὸ ἐξωτερικόν.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἰπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ κ. Θ. Π. Ντεληγιάννης

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1, Ἀμυρσά 1, Ἀκρόα 1, Παλαμά 1, Λάρισα 1, Ἀργος 1.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 9 (ὁ ἕνας ἀπὸ Εὐελπίδες) Περαιὰς 11, Λαύριο 1, Καλαμάτα 2, Λάρισα 1, (μὲ ληστεία), Πάτρα 1, Ἐπαχτος 1, Τατόι 1, Εὐλό-καστρο 1, Φυλακὲς Ρίου 1.

Κλεψίες. Ἀθήνα 5, Περαιὰς 5. Στὴν Ἰθάκη, 7. Στὴν Ἀντρο ὁ δημόσιος εἰσπράχτορας καταχρά-στηκε 30000 δραχμοῦλες κ' ἔφυγε. Μπορεῖ νὰ ψάχνει γιὰ τὸ βουλερτὴ κ. Βιτάλη. Ἀλλοίμονόν του ἂ δὲν εἶναι στὸ κόμμα !

Πρόβλημα νομικόν. Ὁ νόμος λέει ρητὰ πῶς ἔχεις δικαίωμα νὰ σκοτώσεις ἄλλον ἂν ἄλλως θὰ σὲ σκοτώσει ἐκεῖνος. Τὸ ζήτημα λοιπόν εἶναι : Ἐ-χεις δικαίωμα νὰ σκοτώσεις τὸ δῆμιόν σου ;

— Ποῦ πηγαίνει ἀφτὸς ὁ δρόμος ;

— Ποῦ πηγαίνει ; Πουθενά. Στέκεται ἀφτοῦ ποῦ βρίσκεται.

— Ἐννοῶ, ποῦ θὰ φτάσω ἂν τραβήξω ὀμπρός ;

— Θὰ φτάσεις στὸ τέλος τοῦ δρόμου... ἂν προχωρήσεις, ἀρκετὰ.

Ἡ ΔΙΚΗΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ἀνλοποιεῖ,

Ὅτι κατ' ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Συμβου-λίου συγκαλεῖται τὴν 7ην Φεβρουαρίου 1905 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 3 μ. μ. ἐν τῷ Κα-ταστήματι τῆς Τραπεζῆς ἡ ἐτήσια τα-κτικὴ Συνέλευσις τῶν μετόχων εἰς τὴν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ κατὰ τὸ ἀρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιούμενοι νὰ μετὰσχῶσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι καὶ οἱ εἰδικοί τρύτων ἀντιπρόσωποι.

Οἱ κάτοχοι Ἀνομόμων μετοχῶν θέλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην συν-έλευσιν δρεῖλουσι κατὰ τὸ ἐδάφιον α'. τοῦ ἀρ-θρου 51 τοῦ Καταστατικοῦ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριά-σεων νὰ καταθέσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει τοὺς τί-τλους αὐτῶν ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τράπεζαν κατ' εὐθείαν καὶ εἰς τὰ ὑποκαταστή-ματα αὐτῆς.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῷ Wienes Bank Veran, ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Α. Ζαρίφῃ.

Ἀθῆναι 5 Ἰανουαρίου 1905

Ὁ Διοικητὴς
Σ. Στρογγιῆ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἕνα πάνω στέλλο βγαίνουν ταχιδινὰ βιβλία ποῦ τι-μῆνε τὴ φιλολογία μας.

— Ὑστερ' ἀπὸ τὴν «Ἠλιάδα» τοῦ Πάλλου, ἡ «Κρι-τικὴ τοῦ ἁλίου λογιμοῦ». Ὑστερ' ἀπὸ αὐτὴν «ὁ Ρωμ-τινῶνας» τοῦ Ψυχάρη, ἡ «Ἀντιγόνη». ἡ «Ἀτάλεια τῆς Ζωῆς» τοῦ Παλαμά, τὰ λίγες μέρες ἡ «Μήδεια» τοῦ Πε-ριχάκη καὶ, καθὼς ραφαίνουμε, δὲ θάγῃσιν οἱ Ἀρχαιο-λόγοι τοῦ Κακαβίττα.

— Κι δὲα στὴ δημοτικὴ, πίναντάμ ται Κάπιος μᾶς εἶλεγε, πῶς στὰ ἐκατὸ βιβλῖα κατῆντησε νὰ βγαίνουν τὰ ἐννεμῆντα ἐννιά στὴ Δημοτικὴ, κ' ἕνα μοναχά στὴν κα-θαρεύουσα - κι αὐτὸ ἀπὸ τὸν Βάλλου.

— Γιὰ τὸ προσωποποιετικὸ ὄμορ ποῦκαμε στὴν πα-τρίδα τοῦ ὁ Παλαμάς μὲ τὴν «Ἀτάλεια τῆς Ζωῆς» του—μὲ τὸν ποιητικώτατο αὐτὸν τίτλο διατῆστηκε ὁ καινούριος τόμος τῶν ποιημάτων του—θὰ γράψουμε στ' ἄλλο φύλλο.

— Ἀπὸ γράμμα φίλου μας ποῦ ζεῖ στὴ Ρουσία, εἶς δίνουμε μερικὲς γραμμὲς γιὰ νὰ δεῖτε τί κακὸ γίνε-ται στὴν ἀπέραντη αὐτὴ Αὐτοκρατορία σήμερα :

— Ὄυτε νὰ μιλήσουμε, οὔτε νὰ γράψουμε, οὔτε νὰ σ κ ε φ τ ο ὕ μ ε μπορούμε.

— Ἄ'Οχι μονάχα φοβάσαι νὰ μιλήσεις, μὰ καμιά φορὰ ποῦ σοῦρχεται στὸ νοῦ καμιά τρέψη γιὰ τίς ἀδικίες ποῦ βλέπεις—τρομασμένος κοιτάξεις γύρω σου γιὰ νὰ δεῖς μή-πως σὲ κοιτᾷ κανένας. Παντοῦ λογοκρισία καὶ κατᾷ-σκοποι !

— Ἄ'Απὸ τὸ 1895 ἡ Ρουσία ἔδεψε 170,000,000 ρούβλια γιὰ τὸ στόλο της καὶ σήμερα δὲν ἀξίζει πεντάρη. Ἐνῶ ἡ Γαπωνία μὲ 100,000,000 ἀπάνω κάτω ποῦ ἔδε-διπε εἶλε στόλο περίφημο.

— Μὴ θαρρεῖτε πῶς οἱ φοιτητῆδες μας οἱ Ρούσοι μοιάζουν μὲ τοὺς Ρωμιοὺς !

— Ἄ'Οἱ δικοὶ μας, οἱ Ρωμιοὶ, παλεύουν γιὰ τὸν σχο-λαστικισμό, γιὰ τὴν ρουτίνα, φοβοῦνται μὴν τύχει καὶ τα-ραχτοῦνε τὰ πράγματα νερὰ τῆς ἡμερῆς ζωῆς. Ἐνῶ οἱ Ρούσοι παλεύουν γιὰ τὴν λευτερίαν, γιὰ τὴν ζωὴ, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ρουφήξουν λίγη καθαρὴ ἰστέρα, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ἥλιο, τὴ ζ ω ν τ α ν ἡ Ζ ω ἡ

— Ἐχει κι ἄλλα τὸ γράμμα, μὰ λυπούμαστε ποῦ δὲ μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ τὸ δημοσιεύουμε ἀλάκρο. Θὰ διαβα-ζότανε μονορροῦφι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας.

— Δὼ κ' ἕνα μῆνα βρίσκεται στὸ κρεβάτι ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας κ. Ἡλίας Π. Βουτιερῆδης, κι ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ πῆρε στὸ καλύτερο περνάει τίς ὥρες του μετα-φράζοντας ἀρχαῖα ποιήματα γιὰ τὸ «Νουμά».

— Τὰ πρῶτα τὰ διαβάσατε σήμερα. Μὲ τὸ χτεσινὸ γράμμα του, ποῦ μᾶς γράφει πῶς ἔγινε πιά δλότεια καλὰ,